

işçi dayanışması

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni • 15 Kasım 2011 • No:44

Van Depremi Çürüten Düzenin Aynasıdır! Dayanışmayı ve Kardeşliği Yükseltelim!

23 Ekimde merkez üssü Van Erciş olan 7,2 büyüklüğünde bir deprem meydana geldi. Başta Erciş olmak üzere Van merkezinde ve çevre köylerde yüzlerce ev çöktü, 604 kişi yaşamını kaybetti. Binlerce insan yaralanırken, binlercesi de evsiz kaldı. Kara kışın bastırıldığı şu günlerde depremzedeler çadırlarda yaşam mücadelesi veriyorlar.

Büyük bir acı yaşayan Van halkının geneline bir korku egemen, çünkü evler hasarlı durumda ve ne yapacaklarını bilmiyorlar. Nitekim 9 Kasım'da meydana gelen ikinci depremde yine binalar çöktü ve 40 kişi yaşamını kaybetti. Devlet ve AKP hükümeti ise, "devletimiz güçlüdür, her şey kontrol altında" söyleminin ötesine geçebilmiş değil!

Altını kalınca çizmek isteriz ki, ölümlerin ve yaşanan acıların sorumlusu her şeye kâr odaklı bakan kapitalist düzendir. Van'daki kardeşlerimizi öldüren doğal afet değildir, kardeşlerimizin ölümüne sebep olanlar daha fazla para kazanmak için demirden, kumdan ve çimentodan çalan patronlardır, önlem almayan devlettir, hükümettir. Türkiye'nin bir deprem bölgesi olduğu bilinmesine rağmen

devamı arka sayfada

men geçmişten günümüze hemen hiçbir önlem alınmış değildir. Dayanıklı ve sosyal konutlar inşa etmek mümkünken, devlet ve hükümet buna yanaşmıyor. Tek amaçları daha fazla kâr olan müteahhitler ise denetlenmiyorlar ve böylece deprem büyük bir felakete dönüşüyor.

Van depremi çürüyen düzene ayna tutmuştur. Devleti güçlü gösterme kaygısı insanların yaşamının önüne geçirilmiştir. Devlet yetkilileri ve AKP hükümeti olup biteni önemsizleştirmeye çalışıyor. Depremi ilk saatlerinden itibaren “bir şey yok, her şey kontrol altında” tutumu sergilenmiştir, sergilenmektedir. Oysa deprem sonrasında tam bir can pazarı yaşanırken, ilk 24 saatte devlet ortalarında yoktu. Halk enkazların başına koşarak kendi imkânlarıyla ölüleri ve yaralıları moloz yığınları arasından çıkartmaya çalışıyordu. Türkiye'nin dünyanın 16. büyük ekonomisi olduğunu söyleyerek kıvanç duymamızı isteyenler, Van halkının yardımına 24 saat sonra gidebilmişlerdir. Nitekim gelen yoğun eleştiriler karşısında Başbakan Erdoğan yardımlarda geç kalındığını itiraf etmek zorunda kalmıştır. En küçük hak arama gösterisine dahi binlerce polisi ve panzeri yığan hükümet, ilk 24 saat içerisinde binlerce kardeşimizin acısına seyirci kalmış, yardım elini uzatmamıştır. Üstelik diğer ülkelerden gelen yardım taleplerini de ilk günlerde kabul etmeyen hükümet, utanmadan bir de “kendi gücümüzü görmek istedik” diyebilmiştir.

“Her şey kontrol altında” imajı çizmek isteyen devlet ve AKP hükümeti, sanki hiçbir şey olmamış, sanki yüzlerce insan ölmemiş, sanki büyük bir depremin üzerine onlarca artçı sarsıntı yaşanmamış, sanki binlerce bina hasar almamış gibi insanları evlerine girmeye zorlamıştır. Bununla da yetinmemiş, hasarlı evleri ve otelleri mühürlemeyerek yeni felaketlerin yolunu açmıştır. Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar “bir daha deprem olmaz” diyerek halkı hasarlı evlere girmeye zorlamış, Valilik ise bu yönde halka baskı yapmıştır. Evlerine giren halkı 9 Kasım'da ikinci bir deprem daha yakalamış, hasar gören iki otel çökmüş ve 40 insan daha yaşamını kaybetmiştir.

Depremden 24 saat sonra Van'a ulaşan devlet ve AKP hükümeti, bu kez de “her şey benden sorulur” tutumu takınmış, BDP'li Van ve bölge belediyelerini devre dışı bırakmaya çalışmıştır. BDP'yi düşman göstermeye çalışan AKP hükümeti, gönderilen yardımları da Kızılay

eliyle kontrol altına almıştır. Bir taraftan Van'a muazzam yardımlar yağarken, öte taraftan bu yardımların neden halka ulaşmadığı, neden depolarda bekletildiği merak edilmektedir.

Beri taraftan Van depremi, topluma ekilen milliyetçilik tohumlarının filizlendiğini de gözler önüne sermiştir. Yıllardır Türk halkı Kürt halkına karşı kışkırtılıyor, iki halk arasına kin ve nefret tohumları ekilmeye çalışılıyor. Ne yazık ki toplumun bir bölümünde bu milliyetçi-şovenist nefret söylemi etkili olmuştur. Depremden sonra gerek televizyonlardan gerek gazetelerden gerekse Twitter ve Facebook gibi paylaşım sitelerinden Kürt halkına kin kuzulmuştur. Milliyetçiliğin yükseltilmesinde AKP hükümetinin doğrudan sorumluluğu vardır. Bir ara “açılım”dan söz eden ve Kürt sorununun çözüleceğinden dem vuran AKP hükümeti, geline aşamada “Kürt sorunu yoktur” demeye başlamıştır. Kürt halkı üzerindeki baskılar artırılmış, askeri ve siyasi operasyonlara hız verilmiştir. Haksız savaşı tırmandıran AKP hükümeti, çatışmaların tırmanmasıyla milliyetçiliği gazlamış ve toplumu da bu yönde etkilemiştir. Böylece ırkçı hezeyana kapılanlar insanlıklarından çıkmış ve Kürt kardeşlerimiz acılar içinde kıvrılırken “oh olsun” diyebilmişlerdir.

Her vesileyle dile getiriyoruz: Kürt ve Türk işçiler aynı sınıfın parçasıdır. Bizlerin çıkarları ortaktır. Bilmeliyiz ki, Türk ve Kürt yoksul gençlerinin yaşamlarının bahrında ölmesinin sebebi Kürt sorununun çözülmemesidir. Her ölüm sonrasında Türk ve Kürt analarının yüreğine kor düşüyor, acı insanı kasıp kavuruyor. İnsanların acılarını fırsata dönüştürmek isteyenler ise, Türk halkını Kürt halkına karşı kışkırtmaya, iki halk arasında düşmanlık yaratmaya çalışıyorlar. İşyerlerinde ve mahallelerde Kürt kardeşini düşman olarak gören her Türk işçi, aslında kendi ayağına pranga vurmaktadır. İşyerlerinde Kürt işçileri düşman olarak gören Türk işçiler patrona karşı yalnız kalırlar. Patronlar sınıfının istediği tam da bu değil midir? Milliyetçiliği tam da bundan dolayı kışkırtmıyorlar mı? Birbirini düşman olarak gören Türk ve Kürt işçiler kıdem tazminatının gasp edilmesine ya da işsizlik sigortasından yararlanma hakkının 5 aya düşürülmesine karşı birleşebilirler mi? Kürt ve Türk emekçi çocuklarının ölmesine karşı çıkmak istiyorsak, Kürt sorununun çözülmesi için devlete ve hükümete baskı yapmalıyız. Bu haksız savaşın durdurulmasında Türk işçilerine büyük bir görev ve sorumluluk düşüyor.

Aslında tüm kışkırtmalara rağmen Türk ve Kürt halkı arasında temelde bir düşmanlık yoktur. Irkçı hezeyana kapılanları bir kenara bırakacak olursak, Türk emekçilerin büyük bir kesimi Kürt kardeşlerinin acısını yüreğinde hissetmiş ve dayanışmaya koşmuştur. Geniş emekçi kitleler hükümetin ve diğer kuruluşların başlattığı yardımlaşma kampanyasına ilgisiz kalmamışlardır. Derneğimiz ÜİD-DER'in başlattığı yardım kampanyasından da biliyoruz ki, Türk emekçileri ellerinden geleni yapmış, Van'daki Kürt kardeşlerine battaniyeden elektrikli sobaya, giyecekten gıdaya yüzlerce koli yardım yapmışlardır. İşte tutmamız gereken halka, halklar arasındaki bu dayanışma ve kardeşlik halkasıdır. ■

Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi Kongresi

Birleşik Metal-İş Gebze şubesinin 12. Olağan Genel Kurulu, Gebze Delta Otelde gerçekleştirildi. Genel kurulun bir işçi kenti olan Gebze'nin merkezinde değil de işçilerin ulaşmakta zorluk çektiği, kent merkezinden uzaktaki bir otelde yapılması dikkat çekti. Bürokrat sendikacılar mücadeleci metal işçilerini içeriye almak istemediler. Kongreye katılmak isteyen BMİS üyesi direnişçi Legrand, Akkardan ve Çel-Mer işçileri içeriye alınmadığı gibi, kongreyi izlemeye gelen Metal İşçileri Birliği'nden işçiler ile diğer bazı metal işçileri de içeriye alınmadı. Legrand direnişçilerinin, "biz yıllardır sendikamıza aidat ödüyoruz, bizler bu sendikanın üyesiyiz, siz kim oluyorsunuz da bizi sendikamızın genel kuruluna almıyorsunuz?" sorusunu merkez ve şube yöneticileri adeta sağır kesilerek cevapsız bıraktılar ve "delege olmayan giremez" gibi anlamsız bir gerekçe ileri sürdüler.

Aynı dakikalarda BMİS Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu salonda yüksek perdeden esip gürlüyordu. Mücadeleci işçiler dışarıdayken rahat rahat konuşan Serdaroğlu, bir taraftan mücadele nutukları atarken, öte taraftan da Akkardan, Çel-Mer, KDS, Legrand'dan mücadeleci metal işçilerinin eleştirilerine sözde cevap vermeye çalışıyordu. Mücadeleci metal işçilerinin işyerlerinde dağıttığı ve metal işçilerini, Maden-İş'in sınıf sendikacılığı geleneğini yeniden canlandırmaya çağıran broşürlerinin Serdaroğlu'nu bir hayli korkutmuş olduğu gözlemlendi. Nitekim Serdaroğlu'nun bu broşürleri bizzat anması dikkat çekti.

Divan başkanlığına oturan Serdaroğlu mücadeleci işçilerin konuşmasına ise izin vermedi. Schneider Elektrik temsilcisi konuşmakta ısrarcı olduğunu belirtmesine rağmen, Adnan Serdaroğlu konuşmasına ısrarla izin vermedi. Bürokratik engelleme nedeniyle salona geç giren Legrand ve Çel-Mer işçileri de divan kurulundan konuşmak için söz istediler. Fakat bu talep de Serdaroğlu tarafından çeşitli bahanelerle kabul edilmedi. Çel-Mer işçileri delegelerden konuşmak için izin istemelerine ve delegelerin de bu talebi alkışlarla kabul etmelerine rağmen, Serdaroğlu delegelerin iradesini çiğneyip geçerek ve sendika tabanını hiçe sayarak Çel-Mer işçilerinin kürsüden gerçekleri dile getirmelerini engelledi. Adnan Serdaroğlu'nun konuşmama tavrı üzerine Çel-Mer işçileri, "rakı balık masasındaki pazarlıkları sadece Adnan Serdaroğlu'nun değil herkesin bilmesi lazım" diye haykırdılar ve salonu terk ettiler. Kongrede çeşitli işyerlerinden delegeler konuşmalar yaptılar. Bu konuşmalardan bazı kesitler aktarıyoruz:

Mustafa Cankay (Akkardan): "Kriz derinleşiyor koşullar giderek ağırlaşıyor. Son olarak kıdem tazminatımıza göz dikilmiştir, buna karşı durmak gerekiyor. Bunun için önce kendi içimizde bir değişikliğe gitmeye ihtiyacımız var. Akkardan'da yaşanan saldırıda (Akkardan'da işten atmalar ve direniş süreci kast ediliyor) biz yetersiz kaldık, tek yetersiz kalan bizler değildik. Bizler nasıl evimize sahip çıkıyorsak sendikamıza da öyle sahip çıkmalıyız."

Zuhal Seçkin (Legrand): "Ben yıllardır yönetimin kapısına uğramadığı bir fabrikadan katılıyorum. Bizler yıllardır patron ve sendika elbirliğiyle önce sendikaya üye yapıyoruz ve sonra da üyelikten istifa ettiriliyoruz. Temsilcilerimiz patron tarafından seçiliyor. Bizi hatırlamayan yöneticiler ne hikmetse Genel Kurul öncesi bizi hatırladı. Kendilerini desteklememizi zaten örgütsüz ve dağınık olduğumuzu ve aksi takdirde bizleri koruyamayacaklarını söylediler. Sanki örgütsüz ve dağınık olmamızın suçlusu bizmiş gibi konuştular. Siz bizi suçlayacağınıza önce kapıda altı aydır direnen arkadaşlarımıza sahip çıkın."

Selçuk Balcı (Dostel): "Geçen dönemde aslanlar gibi temsilciler, delegeler, işçiler vardı ama şimdi yok. Bunun tek nedeni kriz değil, bunu mevcut yönetim iyi düşünmelidir. Biz sendikamıza sınıf sendikası diyoruz ama buna uygun olmayan bir yapıya büründük. Örgütlenme çalışmalarında temsilcilerin görev almalarının önüne geçildi. Çel-Mer, Legrand, Akkardan'daki arkadaşları içeriye alamadık (kongre salonuna alınmamaları kast ediyor). Çel-Mer diye, övündüğümüz ve ayrı bir sayfa dediğimiz bir yerde, yetki aldığımız bir yeri biz kendi ellerimizle bıraktık."

Bosal Mimaysan delegesi Mehmet Gaddar ise, Türkiye'de sendikalaşma oranının giderek azaldığına ve mevcut haklara çok yönlü bir saldırının yapıldığına dikkat çekti. 1980 öncesinde Kemal Türkler döneminde kazanılan birçok hakkın işçilerin elinden alındığını ve son olarak kıdem tazminatının sırada olduğunu belirtti. Buna, sendikaların başında olan uzlaşmacı sendikal anlayışın sebep olduğuna değinerek "Bu yüzden kaybolan 4 yıl yeniden kaybedilmemeli, sendikaların başına işçiden kopmayan ve patron gibi yaşamayan insanları seçmeliyiz. Sendikaları denetlemeli ve sahip çıkmalıyız. Son 12 seneye baktığımızda üye sayısı ortalama 50 işçi artmıştır" dedi.

Bu ve benzeri eleştiriler karşısında yönetim sürekli savunma ihtiyacı duydu. Karşılıklı eleştiriler eşliğinde yürüyen genel kurulda daha sonra seçimlere geçildi. Yapılan seçimler sonrasında Erdoğan Özer başkanlığındaki mevcut yönetimin listesi kazandı. Mevcut yönetim 125 oy, Engin Kulu başkanlığındaki alternatif liste ise 80 oy aldı. ■

Kampana İşçileri: Çadırımız Evimizdir, Yıktırmayacağız!

Direnişlerini sürdüren Kampana işçilerinin mücadelesi tüm engellemelere rağmen sürüyor. Kampana patronu direnişçi işçileri kara kışta soğukta bırakmak için yeni bir saldırı hamlesine hazırlanıyor. Sendikayı kabul etmeyen patron, İzmir'de fabrikanın adını değiştirdi, kaçak işçi fabrikaya soktu, polis işçileri gözaltına almasını sağladı. Fakat bütün bu saldırıları işçilerin birliğini bozmadı, mücadelesini geriletemedi. Kampana patronu şimdi de işçilerin evi gibi kullandıkları direniş çadırını yıkmak için harekete geçti. Kaymakamlığa, Emniyete ve Deri İşverenleri Sendikasına başvuran Kampana patronu, çadırı yıkmak için elinden geleni ardına koymuyor. Bir kadın işçi patronun çadıra el uzatamayacağını şu sözlerle vurguluyor: "Bu saldırı da bizi yıldırma yetmedi ve yetmeyecek. Çadırımızı hiçbir şekilde yıktırmayacağız. Bizler örgütlü ve kararlı durdukça ve sınıf dostlarımızın dayanışması, desteği oldukça çadırımız da, direnişimiz de ayakta durmaya devam edecektir. Tüm sınıf dostlarımızı bu mücadelemizde bize destek olmaya ve dayanışmayı büyütme davet ediyoruz." ■

BEDAŞ İşçileri İşlerine Geri Dönüyor!

Boğaziçi Elektrik Dağıtım A.Ş.'de (BEDAŞ) işten atılan 156 işçi, direnişlerinin 25. gününde bir basın açıklaması yaparak işe geri döneceklerini açıkladılar. İşçiler, BEDAŞ bünyesinde faaliyet yürüten taşeron şirketin sözleşmesi bittiği gerekçeyle işten atılmış ve bu durumu kabul etmeyerek direnişe geçmişlerdi. İşçilerin yürüttüğü direniş sonuç getirdi ve BEDAŞ yönetimi Kurban Bayramından sonra işçilerin işe geri alınacağına dair söz verdi. 4 Kasım'da BEDAŞ binası önünde yapılan basın açıklamasında Enerji-Sen üyesi direnişçi BEDAŞ işçileri, direniş çadırlarını halaylar ve türküler eşliğinde kaldırdılar. ■

İmpo Motor İşçileri Direnişte

Franklin Electric'in İzmir'de bulunan fabrikası İmpo Motor'da işçiler, çalışma koşullarını iyileştirmek ve patron karşısında örgütlü olmak için sendikalaştılar. Fabrikada çalışan 237 işçinin çoğunluğu Birleşik Metal-İş sendikasına üye oldu. İşçilerin örgütlü olmasından korkan İmpo Motor patronu, bilindik bir yöntem uyguladı: İşveren, bu işyerindeki sendikaya üye olan 7 işçiyi, iş yasasının 25/2. maddesine dayanarak tazminatsız işten attı. Patron, işçileri sendikadan istifa ettirmek için tehditlere devam ediyor. İşten atılan işçiler, patronun bu saldırısına direnişe geçerek yanıt verdiler. Fabrika önündeki direnişlerini sürdüren işçiler, mücadele etmekten asla geri adım atmayacaklarını ifade ediyorlar. Direnişteki işçiler, sendikacı olarak işbaşı yapana dek direnişlerini devam ettireceklerini söylüyorlar. ■

Ekim Ayında 53 İşçi İş Kazalarında Kâr Düzeninin Kurbanı Oldu

İş kazalarıyla geçen bir ayı daha geride bıraktık. Ekim ayında da patronların kâr hırsına işçi kardeşlerimizi kurban verdik. Kimileri öldü, kimileri yaralandı, kimisi de ağır çalışma şartları sebebiyle meslek hastalığına yakalandı. Ekim ayında 53 kardeşimiz hayatını kaybetti. Düşmeden kaynaklı 6, ezilme ve göçük nedeniyle 16, yanarak 2, elektrik çarpması sonucu 5, trafik-servis kazası nedeniyle 17, nesne çarpması ve kesilme-kopma dolayısıyla 2, zehirlenme ve boğulma sonucu 3, belirlenemeyen diğer nedenlerden kaynaklı 2 işçi patronlar düzeninin çarkını döndürmek uğruna canından oldu. Aynı ay içerisinde çeşitli işkollarında çalışan 142 işçi de yaralandı.

AKP hükümeti hazırladığı İş Sağlığı ve Güvenliği Yasa Taslağını 28 Ekimde tartışmaya açtı. Onlarca yıldır işçiler iş cinayetlerinde yaşamlarından oluyor. Gerekli önlemler alınmazken, hükümet sözcüleri açık işçileri suçlayarak, iş kazalarının “işçilerin cahilliğinden, eğitimsiz ve dikkatsiz olmalarından” kaynaklandığını söyleyebilmişlerdir. Şimdi kalkıp “insanı temel alıp”, iş kazalarını ve meslek hastalıklarını azaltacakları safatasına inanmamızı bekliyorlar. Mademki insanı temel alarak iş kazalarını ve meslek hastalıklarını azaltmak istediklerini söylüyorlar, yapılması gerekenler iş saatlerini düşürmek ve işçileri canından, sağlığından etmeyecek koşulları oluşturmaktır. İş kazaları, iş cinayetleri, meslek hastalıkları ve peşimizi bırakmayan binlerce sorundan kurtulmak işçi sınıfının örgütlü mücadelesiyle mümkün olacaktır! ■

Hugo Boss'ta Sendika Düşmanlığı

İzmir Gaziemir Serbest Bölgesi'nde kurulu olan Alman sermayeli Hugo Boss fabrikasında çalışan işçiler, ağır çalışma koşullarının düzeltilmesi için Teksif sendikasında örgütlendiler. 3500 işçinin çalıştığı fabrika, bölgenin en büyük fabrikalarından biri. Örgütlenmenin açığa çıkması üzerine Hugo Boss patronu, sendikalaşmanın önüne geçebilmek için işten atma saldırısına girişti. İşten ilk atılan, Eylem Çelik adlı bir işçi oldu. Bu haksızlığa direnişle cevap veren işçinin ardından işten atmalar hızla devam etti. Bugün atılan işçi sayısı 170'i geçmiş durumda. Atılan işçilerden kimisi fazla mesaiye kalmadığı, kimisi ise performans düşüklüğü gibi sudan bahanelerle işten atılmışlardır. Ayrıca sendikalaşmanın önüne geçmek için bir kriz masası oluşturulan işyerinde, işçilerin sorguya çekildiğini, işçilerin mola yaptıkları,

sigara içtikleri alanlara gizli kameralar yerleştirilerek kimlerin sendikalı olduğunun tespit edilmeye çalışıldığını atılan işçiler anlatıyorlar. Hugo Boss patronu okulların açılması bahanesiyle işçilere 400'er TL ikramiye vererek, işçilerin gözünde sendikayı gereksiz kılmaya çalışmıştı.

İşçilerin sendikalı olmasından ölesiye korkan patronlar bunu engellemek için her yolu deniyorlar. İşçilerin gözünü boyamak için zaten hak ettikleri fakat yıllarca verilmeyen ikramiyeleri bir seferliğine de olsa vermeye bile razı oluyorlar. Çünkü patronlar, işçiler örgütlendiğinde karşılarında nasıl bir gücün var olacağını çok iyi biliyorlar. Bunun son örneği de Hugo Boss fabrikasında yaşanıyor. İşten atmalara, baskılara boyun eğmeyen işçilerin mücadelesi devam ediyor. ■

Direnişçi Liman İşçileri Ayağa Kalktı Sendika Yönetimini Karar Almaya Zorladı!

Mersin limanında devam eden direniş, sendika yönetiminin ilk günden itibaren bekletme ve oyalama politikasına karşı bir kez daha hareketlendi. Liman-İş Sendikasının genel kurulunun yapılmasının ardından Muzaffer Akpunar'dan koltuğu alan Genel Başkan Önder Avcı, direniş çadırını ilk ziyaretinde, şube atamasının yapılacağını, şubenin alacağı her türlü kararın genel merkez olarak arkasında olduklarını söyleyerek gerekirse örgütlü oldukları bütün limanları örgütleyerek direnişçi işçilerin sorununu çözeceğine dair söz vermişti. Gelgelelim şube her hafta toplanıyor ve “diyalog sürecini geliştirelim”i aşamayan kararlar alınıyor. Tabii MIP yöneticileri ya tatilde oluyor ya da randevu vermiyor. Bu nedenle de “diyalog süreci” bir türlü geliştirilemiyor. Aylardır işsiz bir şekilde ailelerini ayakta tutmaya çalışan işçilerin bu duruma dayanacak sabırları artık kalmadı. Direnişin 103. gününde çadırda direnişlerini sürdüren liman işçileri bir karar aldılar ve “bu saat itibariyle içerde çalışan arkadaşlarımız artık bizim işlerimize (yağ, çimento, asit ve hayvan gemilerine) gitmeyecek” dediler. Vardiya vardiya bütün arkadaşlarıyla tüm gün boyunca konuştular, dertlerini anlattılar. Bu kararı uygulamada büyük ölçüde başarılı oldular. Aypar Denizcilik (Adana Grubu) işçileri direnişçi işçilerin çalıştığı gemilere gitmedikleri gibi işi de bıraktılar. Kardeşler Denizcilik (Hâkim Grubu) işçileri kısmen de olsa arkadaşlarının işlerine gitmediler. Bunun sonucunda patron gözdağı amaçlı 4 işçiyi işten attı, ama ertesi sabah geri almak zorunda kaldı. Bu gelişmelerin üstüne Liman-İş'in Mersin Şube yönetimi ve çalışan işçiler çadıra geldi. Yönetimin cevabı hayret vericiydi: “Biz direnişçi işçilerin işine gidin de demiyoruz, gitmeyin de demiyoruz.”

Direnişçi bir işçi, “ya sendikanın genel yönetimi çadıra gelir ve kararımızı sahiplenir ya da biz hem şubeyi hem genel merkezi işgal edeceğiz” dedi. Bunun ardından ertesi sabah genel merkez yönetimi Mersin'e geldi. Sendikacılarla görüşen patron, çadırdaki işçileri işe almaya çağını açıkladı. Bunun üzerine sendikada bir toplantı yapıldı. Ancak başkan görüşme sonucunu belirtip saat 21.00'da uçağının olduğunu ve gitmesi gerektiğini söyleyince kıyamet koptu. İşçilerin sesleri öfkeyle yükseldi. İşçiler MIP binasına koşarak “ARTIK YETER” dedi. MIP binası önünde “Direne Direne Kazanacağız”, “MIP şaşırma sabrımızı taşıрма” sloganları atıldı. Genel başkan Önder Avcı MIP binasına bir görüşme daha

yapmak için sendika yöneticileriyle birlikte içeri girdi.

Dışarı çıktığında, MIP yöneticisi Kürşat Tezkan'ın “15 gün işçiler ortadan kaybonsun, 15 gün sonra birkaç işçi alalım, kalanı havuz yapalım ve ara ara işbaşı yaptırma-ya devam ederek bütün direnişçi işçileri işe alalım” dediği açıklandı. Ancak MLH işçilerinin durumu ortada olduğundan işçiler bu durumu kabul etmediler.

Bir işçi sordu: “Neden üretimden gelen gücü göremiyorsun başkan, gizli bir şey var burada. Niye Liman-İş bunu söylemiyor? Biz 35 işçi ile ne yapılması gerektiğini biliyoruz, sen 1000 işçi ile bunu bilmiyor musun?”

Başka bir işçinin tepkisi şöyleydi: “Ya kanımız dökülür ya sendikayla göbek bağımız kesilir. Sen demedin mi eski başkanın yerinde olsam 2 saatte bu işi çözerdim, şimdi ne değişti başkan?”

Diğer bir işçi sendikaya tepki göstererek, “bir gün de şu işçileri toplayıp işverenle şöyle bir sorun yaşadık, şalteri indirin diyemediniz. Cesaretiniz yok. MLH-MIP-UĞUR-SAN işçisi biz hazırız siz he diyin diyor. Al sana güç, limanı durdur, elini masaya vur! Bu iş bir saatte çözüldü. Biz işçi hazır diyoruz, ona rağmen korkunuzu anlayamıyoruz” dedi.

Başka bir işçi; “Onların bir lafıyla mı korkuyorsun başkan, 10 bin dolar harcarım sendikayı bitiririm demelerinden mi korkuyorsun. Sen elini masaya vur, biz ölüme sendikamızlayız!” dedi.

Köşeye sıkışan yönetim ayrı bir yerde bir araya geldi ve bir karar almak zorunda kaldı. Buna göre, direnişçi işçilerin işine gidilmeyecek, bu süre zarfında MIP'in verdiği 15 gün dolacak ve MLH işçisinin “deneme süresi” bitecek. Eğer işçi alımları başlamazsa tüm limanda iş durdurma gündeme gelecek. Sıkışan sendika yönetimi işçilerin kararını sahiplenmek zorunda kaldı ve işçilerin elinden öyle kolay kurtulamayacağını anladı. ■

Depremzedeler İçin Toplanan Yardımlar Teslim Edildi

Van ve Erciş'te meydana gelen depremde yüzlerce kişi yaşamını kaybederken, binlerce insan da yaralandı ve çok daha fazlası evsiz kaldı. Depremden sonra derneğimiz UID-DER, “**Van Halkıyla Emekçi Dayanışmasını Yükseltelim!**” sloganıyla bir dayanışma kampanyası başlattı. Bu kampanyada bir kez daha gördük ki, tüm ırkçı kışkırtmalara rağmen, Türk emekçilerinin Kürt kardeşleriyle bir sorunu yoktur. Başlattığımız kampanyaya emekçiler ilgisiz kalmadılar ve ellerinden geldince Van'daki depremzede kardeşleri için yardımlarda bulundular. Toplanan yardımlar, Van'a ulaştırılması için 5 Kasım Cumartesi günü **Halkların Demokratik Kongresi** yetkililerine teslim edildi.

Bütün işçi ve emekçileri Van halkıyla dayanışmaya çağırarak kampanyamızda yüzlerce koli giyecek, gıda ve ilaç toplandı. Tüm şovenist çığırtkanlıklara rağmen insani duygularını yitirmeyen emekçi kardeşlerimiz, temsilciliklerimizin bulunduğu bölgelerde adeta bir seferberlik başlattılar. Aslında olup bitenler emekçi dayanışmasının güzel bir örneğiydi.

Van halkına elini uzatmak isteyen işçi ve emekçi kardeşlerimizin verdiği yardımlar temsilciliklerimizde açılıp tasnif edildi ve yeniden kolilere kondu, üzerlerine ne olduğu yazıldı. Açılan paketlerden birinin içinden çocuk kıyafetiyle birlikte şekerler çıktı, Vanlı çocuklar şeker de yesin istenmişti. Böylece paketi gönderen aile, milliyetçi dalganın havasına kapılıp depremzedelere taş gönderebilecek kadar onursuzlaşanlara verilebilecek en güzel cevabı vermiş oluyordu bu davranışıyla.

UID-DER'in temsilciliklerinde yüzlerce yardım paketi toplandı. Toplanan yardımların teslim edilmesi için pa-

ketler kamyonlara yüklenirken, çevreden geçen emekçilerin verdiği tepkiler çok anlamlıydı. Örneğin, Sarıgazi temsilciliğimizin karşısında ikamet eden bir emekçi kardeşimiz, hemen bir soba yüklenip getiriverdi. Sokaktan geçen bir yaşlı teyzemiz de, “bilseydim burada yardım toplandığını ben de bir şeyler getirirdim” dedi, içten içe üzülerek. Ayrıca bu arada genç bir işçi kardeşimiz, kıyafet dolu iki çantayı yüklenip getirmişti.

Kampanyaya duyarlılık gösterip ellerinden gelen katkıyı sunan emekçileri, eminiz ki Van halkı da, tanımasalar bile dostlukla anacak ve teşekkür edeceklerdir. UID-DER olarak bu kampanyayı yürüten, ter akıtan tüm üyelerimize ve dostlarımıza teşekkür ediyoruz. Ayrıca Van halkını yalnız bırakmayan, elinden geleni esirgemeyen, düşenin elinden tutan, emekçi dayanışmasının ölmediğini gösteren ve UID-DER'e inanarak ve güvenerek yardım yapan tüm emekçi kardeşlerimize teşekkür ediyoruz. ■

Nükleer Santrallerin Kapatılması İçin Binlerce İmza Toplandı

11 Martta gerçekleşen deprem Japonya'nın doğusunu şiddetle sarmıştı. Şiddetinin büyüklüğüne rağmen deprem büyük bir hasara yol açmamış ancak hemen ardından gelen tsunami çok sayıda cana mal olmuş ve büyük bir bölgeyi yaşanmaz hale getirmişti. Yine de bu felaketlerin etkileri giderilebilir, o bölgede yaşam yeniden kurulabilirdi, tabii eğer Fukuşima'daki nükleer santral ölüm sızdırmıyorsa! Patlayan 6 nükleer santralden sızan radyasyon kısa zamanda Japonya topraklarına, kıyılarına ve oradan tüm dünyaya yayıldı ve ölüm saçmaya başladı. Japon halkı felaketin yaralarını sarmaya çalışırken, Japon işçileri ve Fukuşima anneleri ise bu santrallerin kapatılması için uluslararası düzeyde “Tüm Nükleer Santraller Şimdi Kapatılsın!” şiarıyla bir imza kampanyası başlattılar.

Uluslararası işçi dayanışmasının bir gereği olarak bizler de Japon işçi kardeşlerimizin başlatmış olduğu kampanyaya destek verdik, veriyoruz. Japon işçilerinin başlattığı kampanyanın Türkiye'deki yürütücüsü derneğimiz UID-DER oldu. Kampanya için hazırladığımız imza föylerini ve duyuru afişlerini işçi sendikalarına ulaştırdık. Fabrikalardaki işçi kardeşlerimizin desteğini aldık. İşçi mahallelerin-

de stantlar kurduk. Çevremizdeki işçi kardeşlerimize ev ziyaretleri yaptık, onların da kampanyayı kendi çevrelerine duyurmalarını sağladık. İşçi mahallelerinde yer alan kahvelere giderek imza topladık. Topladığımız binlerce imzayı demiryolu işçilerinin sendikası Doro-Chiba'ya ulaştırdık. Onlar da bu imzalarımızı Fukuşima Annelerine ulaştırdı. Ekonomi Bakanlığının önündeki oturma eyleminde derneğimizin mesajı okundu. Derneğimiz UID-DER aracılığıyla kampanyaya destek veren Türkiyeli emekçi kardeşlerine sıcak teşekkürlerini iletiler.

Derneğimizin yürüttüğü kampanyada 16 bine yakın imza toplandı. Tüm kampanyamız boyunca nükleer santrallerin ve silahların insanlığı nasıl tehdit ettiğini emekçi kardeşlerimize anlattık. Bu kampanyayı yürüten UID-DER'in üyeleri canla başla çalıştılar. Buradan derneğimizin üyelerine, destek veren dostlara ve kampanyaya katılarak ölüm saçan nükleer santrallere karşı çıkan tüm emekçilere teşekkür ediyoruz. ■

Nükleer Santrallerin Kapatılması İçin İmza Ver!

İşçiler Krizin Bedelini Ödemeyi Reddediyor

Ekonomik kriz bütün dünyayı sarsmaya devam ediyor. Krizin sarstığı ülkelerde ekonomik büyüme durdu, kamu borçları ödenemiyor, enflasyon yükseliyor, işsizlik ve yoksulluk artıyor. Hükümetler canhıraş bir şekilde patronların kârlarının düşmemesi için yeni saldırı yasaları çıkartıyorlar. Patronları kurtarmak için hazırlanan yeni yasalar, işçi sınıfının haklarını gasp ediyor. Emeklilik yaşının yükseltilmesinden işgününün uzatılmasına kadar pek çok saldırıyla işçi sınıfının hakları elinden alındı, daha da alınmaya çalışılıyor.

Kasım ayında dünyanın en gelişmiş ülkeleri artan işçi eylemlerini, ekonomik ve siyasi krizleri konuşmak için toplandılar. Örneğin Fransa'da toplanan G-20 ülkeleri, Yunanistan'a baskı yaparak kemer sıkma saldırılarının referanduma sunulmasına karşı çıktıklarını ilan ettiler. Türkiye'nin de aralarında olduğu G-20 ülkelerinin hükümet başkanları "kemer sıkma" politikalarının tavizsiz uygulanması baskısında bulundular. Dünyanın en gelişmiş 20 ülkesinin hükümet başkanları bir kez daha işçi sınıfını açlık ve yoksulluğa mahkûm etme politikalarına son sürat devam edilmesi gerektiği konusunda anlaşıldılar. Özetle dünya üzerinde emekçilerin yaşadığı hayat her geçen gün daha çekilmez hale geliyor.

Fakat diğer taraftan dünyanın birçok ülkesinde milyonlarca işçi meydanlara çıkıyor, protesto gösterileri düzenliyor, hak gasplarına karşı seslerini yükseltiyor.

Bu isyan dalgasının en büyüklerinden biri 15 Ekim günü 82 ülkede eş zamanlı gerçekleştirildi. ABD'de "Wall Street'i İşgal Et!" eylemcilerinin çağrısıyla 15 Ekimde tam 951 şehirde işçiler düzenledikleri eylemlerde patronların ve hükümetlerin artan saldırılarına şiddetle karşı çıktılar. İşçiler patronların açgözlülüğüne, sefalete ve dayanılmaz iş koşullarına karşı seslerini yükselttiler.

Yıllar sonra rüyalar ülkesi denen Amerika'da eylemlerin yapılması oldukça anlamlıdır. Bu eylemler ilk ortaya çıktığında çok cılızdı, fakat çok kısa bir süre içinde ABD'nin diğer eyaletlerine yayılmakla kalmadı, tüm dünyaya yayıldı. 17 Eylülde Amerika'da bir avuç insan ülke ekonomisinin kalbi olan Wall Street'e geldi. Finans kuruluşlarının çalışmasını tıkamak isteyen bu inatçı azınlığa polis acımasızca saldırdı. Birçoğunu yerlerde sürükleyerek tutukladı. Ancak polislin saldırısı, copu, gazı onları vazgeçiremedi ve birkaç gün sonra çadırlarını alarak gelen binlerce insan "Özgürlük" adını verdikleri parka yerleşti. Eylemler yalnızca New York'a değil, Oakland, California, Teksas, Chicago, Boston, Seattle gibi pek çok kent ve eyalete yayılmış durumda. Oakland gibi kentlerde ise liman ve sanayi işçileri de eylemlere katılarak mücadelede yerlerini almış bulunuyorlar.

Dünyada yükselen işçi mücadelesi Yunanistan'da daha da kızışmış durumda. Yunan hükümetinin krizin

Ediyor, Avrupa'yı Siyasi Kriz Sarsıyor!

faturasını işçi sınıfının sırtına yıkma saldırısı sürüyor. Ancak işçi sınıfı gerçekleştirdiği peşpeşe grevlerle bunu kabul etmiyor. 19 ve 20 Ekimde gerçekleştirilen 48 saatlik genel grev oldukça sert bir içeriğe büründü. İşçiler iki gün boyunca ülkenin her yerini eylem alanına çevirdiler. Yunan işçileri, Atina'da parlamentoyu kuşattılar, Girit Adası'nda ve Lamiya'da bölge sekreterliği binalarını işgal ettiler. Kamu çalışanları, emekliler, doktorlar, banka çalışanları, öğretmenler, küçük işletme sahipleri, benzin istasyonu çalışanları, fırıncılar, temizlik işçileri... Neredeyse her meslek grubundan işçi ve emekçilerin geniş katılım sağladığı grevler nedeniyle ülkede hayat durdu. Havaalanı çalışanları da greve giderek 12 saat boyunca uçuşları durdurdular. İki metro istasyonu işlemezken, resmi dairelerde de işçiler işbaşı yapmadılar. Pire limanında liman işçileri, Adalet Bakanlığı önünde ise gardiyanlar eylemler yaptılar.

Kriz dünyanın gidişatını öylesine ters yüz etti ki işçi düşmanı sermayenin emrindeki hükümetlerin hiçbirinin başına yarın ne geleceği belli değil. Avrupa'nın birçok ülkesinde krizle birlikte iktidar partileri oy kaybetti ve hükümetten düştü. Son olarak Yunanistan ve İtalya'da işbaşında bulunan sermaye yanlısı hükümetler peş peşe istifa ettiler. Yunanistan Başbakanı Yorgo Papandreou aylardır işçilerin grevleriyle sarsılan ülkeyi yönetemeyeceğini açıkladı ve nihayetinde istifasını

sundu. Yerine Avrupa Birliği Merkez Bankası başkan yardımcısı olan Lucas Papademos geçti. Papademos ilk olarak 139 milyarlık yardım paketini alabilmek için şart koşulan "kemer sıkma" programını uygulayacağını açıkladı.

İtalya'da Silvio Berlusconi hükümeti de artan işçi mücadeleleri karşısında pes etti ve istifa edeceğini duyurdu. Sırada İspanya, Portekiz gibi krizin pençesinde kıvranan yeni ülkeler var. Yani Avrupa, ekonomik krizin yanı sıra siyasi krizin de etkisine girmiş durumda.

Dünya sokaklarında "işgal" ve "artık yeter" nidaları yükseliyor. İşçi ve emekçiler gibi onların çocukları da mücadeleden başka yol olmadığını genç yaşlarda fark ediyorlar. Şili'de, İngiltere'de ve daha dünyanın birçok ülkesinde öğrenciler meydanlara çıkıyor. Gençler, pembe gelecek düşleri kurmak yerine parasız eğitim istiyor ve harçlara yapılan zamları protesto ediyorlar.

Rüyalar ülkesi denen Amerika'dan Kuzey Afrika'ya kadar dünya işçi sınıfının mücadelesi yükseliyor. Kapitalist krizin önümüzdeki sene daha da büyüyeceği söylenmektedir. Kapitalizm işçi ve emekçilere asla müreffeh bir yaşam sunamaz, sunamıyor. Dünyanın dört bir köşesinde işçi sınıfı krizin bedelini ödememek için grevlere gidiyor, meydanları işgal ediyor. Bizler de bu topraklardan mücadeleyi yükseltmeli, kapitalist krizin bedelini ödemeyi reddetmeliyiz! ■

Bakan ve Patronlar Buyurdu: İşçiler Daha Çok Çalışsın!

Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Taner Yıldız'ın "mesai saatleri gün ışıdıktan 1 saat sonra başlamalı, Cumartesi de çalışmalı, Türkiye'nin büyümesi için çok çalışmalıyız" açıklaması patronları oldukça mutlu etmiş görünüyor. Bakanın bu açıklaması sonrası AKP kanadı ve işverenler dünyasından birbiri ardına destek açıklamaları geldi. Bakın kimi büyük patronlar bu öneri sonrası neler söylemişler:

Zorlu Holding Başkanı Ahmet Nazif

Zorlu: Sonuna kadar destekliyorum. Türkiye'nin verimli ve çok çalışan bir ülke olması gerekiyor. ABD bu şekilde çalışıyor. Biz onlardan çok mu ileriyiz ki, bu kadar tatil yapıyoruz? Ben de her gün 06.30'da işe başlarım.

Sanko Holding Başkanı Abdulkadir Konukoğlu:

Yıllarca saat 06.00'da uyandım. Birkaç yıldır

yaşın da verdiği sebeplerden dolayı 07.00'de uyanıp, işbaşı yapıyorum. Başbakan bile birkaç saat uyuyor. Ne kadar ihtiyaç varsa o kadar uyumalı. Avrupa Birliği tembelliğin cezasını çekiyor.

Ağaoğlu Şirketler Grubu Başkanı Ali Ağaoğlu: Bir patron olarak Cumartesi değil, Pazar günleri de çalışsın isterim. Hayatım boyunca 7'yi 1 geçce kalktığımı hatırlamam.

Limak Holding Başkanı Nihat Özdemir: Ben çalışma saatlerinin uzamasından yanayım. Cumartesi günü Türkiye çalışmalı. Cumartesi kamu dairelerinin de çalışması taraftarıyım. En azından saat 14.00'e kadar. Türkiye'nin bütün sıkıntılarında kurtulması için üretmesi gerek.

Fenerbahçe eski Başkanı, Bosphorus Gaz Başkanı Ali Şen: Spor yapmak gibi bir şey erken kalkmak. Daha dinç oluyorsunuz. Daha verimli ve daha sağlıklı düşünüyorsunuz. Ben yıllardır sabah 6, akşam 11 arasında hayatımı yaşarım. Bir Rumeli atasözü vardır; "Erken kalkan işine, altın takar dişine" diye...

Evet, patronlar dünyası bakanın önerisi karşısında niyetlerini gizlemeden işçilerin kendileri için durmadan çalışmalarını salık veriyorlar. İş öyle boyutlara vardırılıyor ki, patronlara bakacak olursak eğer Türkiye çok tatil yapmaya devam ederse Yunanistan gibi çökebilirmiş! Peki sormak gerekmez mi: İşçiler az çalıştıkları için mi Türkiye dünyanın 16. büyük ekonomisi? İşçiler çok tatil yaptıkları için mi

Türkiye Çin'den sonra büyüyen en büyük ikinci ekonomi? Patronlar ve onların hizmetindeki AKP hükümeti, bu büyümenin işçilerin alinteri, canı ve kanı paha-

sına olduğunu gizlemek için her türlü yola başvurmaktan çekinmiyor. Türkiye ekonomisi büyürken işçilerin payına bu büyümeden mesailer yoluyla fiilen uzatılan iş saatleri, hızlandırılan iş temposu,

işsizlik, yoksulluk, düşük ücretler, esnek ve güvencesiz çalışma koşulları düşüyor.

Şu erken yatıp erken kalkma meselesine bir bakalım: Meğer Enerji Bakanı ve patronlarımız işçilerin erken yatıp erken kalkmasına, erkenden kalkarak sağlıklı bir yaşam sürdürmelerine ne kadar da önem veriyorlarmış! Meğerse patronlarımız çok erken saatlerde kalkıyor, çok çalışıyorlarmış! Üstelik erken kalkmak sağlıklı imiş! Bu konuda yorum yapmaya bile gerek yok, bu konu gündeme geldiğinde eminiz ki hemen her işçi patronlara uygun kelimeleri bularak cevap vermiştir. Biz şu çalışma saatlerine bir bakalım: Gerçekten de Türkiye'de işçiler az mı çalışıyor?

Kamu sektörünü bir kenara bırakacak olursak özel sektörde çalışan milyonlarca işçi günde en az 10 saat çalışıyor. Mesailerle birlikte bu çalışma 12 ve hatta 14 saate kadar çıkıyor. Yol sürelerini de hesapladığımızda, günün 14-16 saatini çalışma sürecinde geçirdiğimizi fark ediyoruz. Bu durum istatistiklere de yansımış bulunuyor. Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun (DISK) hazırlamış olduğu "Çalışma Süreleri Raporu"na göre, işçiler Türkiye'de AB ülkelerine nazaran 6,4 saat daha fazla çalışıyorlar. Türkiye, Zimbabve, Sri Lanka ve Tanzanya ile birlikte 45 saatlik haftalık çalışma süresine sahip ülkeler liginde yer alıyor. Haftalık çalışma süresi AB ülkelerinde ortalama 38,6 saat iken, Türkiye'de 53,7 saat. Araştırmada, Türkiye'nin fazla mesai sürelerinde de diğer ülkeleri geride bıraktığına dikkat çekiliyor.

Patronlar ve AKP hükümeti, işçileri daha fazla nasıl sömürürüz diye hesaplar yapıyorlar. Oysa uzun çalışma saatlerine karşı vaktiyle işçiler büyük mücadeleler verdiler. 1 Mayıs'ın doğuşuna da neden olan bu mücadeleler sayesinde işçi sınıfı çalışma saatlerini günlük 8 saate indirmeyi başardı. Ancak işçiler örgütlülüklerini koruyamadıkları için, dünyada olduğu gibi Türkiye'de de iş saatleri yukarıya çekiliyor. Bunu durdurmak için birleşmeli; iş saatlerinin insan sağlığına daha uygun hale getirilmesi, iş saatlerinin kısaltılması, işsizlere iş verilmesi, yolda geçen sürelerin de çalışma saatinden sayılması, gece vardiyalarının kaldırılması, iş güvenliği önlemlerinin alınması ve sosyal güvencenin tüm işçileri kapsamaması için mücadele etmeliyiz. ■

İşe İade Davası Açmak Artık Pahalı: Adalet İşçiye Değil Patronlara Çalışıyor!

■ Sarıgazi'den bir işçi

Havva Kaya Gebze'de bir inşaat firmasında sekreter olarak çalışıyordu. 700 lira ücret alıyordu. 5 Eylülde işten atıldı. İşten atılma sebebi bir akrabasının cenazesine gitmesiydi. Patronu cenazeye gitmesi için izin vermişti ama izin verdiği dair yazılı bir kâğıt vermemişti. Bir gün sonra mesaiye gelmediği için işten atıldı. Haksız yere işten atılmıştı. Hakkını aramak için dava açmaya karar verdi. Bir aylık bir süresi vardı. Dava açabilmesi için 100 TL yatırması gerekiyordu. Maddi durumu iyi değildi. 100 TL'yi ancak 2 Ekimde bulabilmişti. Fakat 1 Ekimden itibaren kanun değişmişti. Dava öncesi yatırılması gereken miktar 616 TL olmuştu. Kaya 616 TL'yi bulamadı ve dava açma hakkını kaybetti. Bir işçinin hukuksal olarak hakkını arayabilmesi için neredeyse maaşı kadar para yatırması gerekiyor. Nasıl adalet bu!

Havva Kaya 1 Ekimde yürürlüğe giren Hukuk Muhakemesi Kanununun yeni 120. maddesinden dolayı dava açamadı. Bu maddeye göre davacı, yargılama harçları ile her yıl Adalet Bakanlığınca çıkarılacak gider avansı tarifesinde belirlenecek olan tutarı, dava açarken mahkeme veznesine yatırmak zorunda. İşçi dava açabilmek için öncelikle peşin peşin bu haraçları ödemek zorunda. Daha öncesinde 100 TL olan dava mas-

rafları 616 TL'ye çıkarıldı. Bu rakam çalıştığımız yıla ve maaşımızın miktarına göre de değişiyor. Örneğin 4 yıldır asgari ücretle çalışan bir işçi işten çıkarıldığında 6 bin TL'lik tazminatını alabilmek için, dava açtığında 926,40 TL ödemesi gerekiyor. Bu rakam şu masraflara göre çıkarılıyor:

- ✱ Taraf sayısının beş katı kadar tebligat gideri: 60 TL
- ✱ En az üç tanık için tebligat gideri: 18 TL
- ✱ En az üç tanık için tanıklık ücreti: 90 TL
- ✱ Bilirkişi ücreti: 300 TL
- ✱ Keşif harcı-ulaşım ücreti: 300 TL
- ✱ Diğer işlemler: 50 TL
- ✱ Peşin nisbi harç: 90 TL
- ✱ Başvuru harcı: 18,40 TL
- ✱ Toplam: 926,40 TL

Görüyoruz ki devlet dava açmak isteyen işçilerin önüne para engeli koyuyor. Alacağımız tazminatın dörtte birini devlet dava masrafları adı altında bizden kesiyor. Dava açmak için bu kadar çok para ödenmesinden dolayı birçok işçi "bu parayı nasıl ödeyebilirim ki" deyip hakkını aramaktan vazgeçiyor. İşçiye hukuk yoluyla hakkını aramanın kapısı da kapatılmış oluyor. Patronlara hizmet eden devlet böylelikle bir kez daha bunu açığa vurmuştur. Oysaki tüm dava masraflarının ücretsiz olması gerekiyor. ■

Uzayan Çalışma Saatleri ve Kaybolan Yaşamlar

■ İkitelli'den bir çorap işçisi

Biz işçiler gece-gündüz demeden çalışırız. Gün akşam olur biz yine çalışırız. Hangimiz görebiliyor güneşin batışını? Gün aydınlanır biz yine çalışırız. Hangimiz görebiliyor güneşin doğuşunu? Bizi fabrikalara saatlerce bağlayan çalışma saatleri yüzünden hangimiz dışarıdaki güzellikleri doyasıya yaşayabiliyoruz ki?

Pazartesten Pazara kadar biz işçiler gecemizi gündüzümüze katar, yine çalışırız. Bu kapitalist düzenin içinde uzayan çalışma saatlerinden ne kadar az uyuyup ne kadar çok çalıştığımızı fark edemeyiz çoğu zaman. Ya da patronlara ne kadar çok kazandırdığımızı mı demeliyiz? Bizler o fabrikalardaki makinelerin birer parçası haline getiriliyoruz, o makineler hiç susmaz, hiç durmaz. Birileri sadece oturduğu yerden saltanatlarını sürdürürken, bizler bu sömürü düzeninin sürmesine, ürettiğimiz her şeyin üzerine birilerinin yan gelip yatmasına daha ne kadar izin vereceğiz?

Görmüyor muyuz bu sistem bizi ne hale getiriyor? Hiç birimizin birbirinden haberi yok. Yanı başımızda çalışan işçi arkadaşlarımızın halini hatırını soruyor muyuz hiç, bunu yapabiliyor muyuz? Her şey işe gidip o işe başını gömerek, sağa sola kulağını tıkayarak, etrafa, her şeye, hak-sızlıklara, bu sisteme duyarsız kalarak yaşamaktan mı ibaret gerçekten? Elbette hayır kardeşlerim.

Şu günlerde fabrikada arkadaşlarımızla kiramıza, faturalarımıza, sebzeden meyveye kadar her şeye zam geldiğinden konuşuyorduk. Bir işçi arkadaşımın aynı şeyleri söylüyorduk. Şu bizim 5 senedir kıt kanaat geçinmeye çalıştığımız asgari ücrete neden adam gibi bir zam yapılmıyordu? 5 senedir aynı maaşa çalışılır mı demeyin. Bu sistem var oldukça, biz ses çıkarmadıkça elimizde ne var ne yoksa kaybetmeye mahkûm olacağız. Oysa saatlerce çalışıyoruz değil mi, zamanımızın çoğunu işyerlerimizde geçiriyoruz, elimize geçen nedir? Yine bitmeyen yoksulluk. Bu kadar çok üretimin ve bolluğun içinde yoksulluğu, açlığı yaşatan bu düzeni, bu patronların düzenini ortadan kaldırmak için mücadele etmeliyiz. Bunu bu düzenin içinde boğulmaya yüz tutmuş biri istemeyen biri olarak haykırıyorum. ■

Anladık ki Tatlı Tatlı Sömürülüyoruz!

■ Gazi Mahallesinden bir grup kadın işçi

İşçi arkadaşlarım, sizlerle çalışmış olduğumuz bir işyerindeki yaşadıklarımızı paylaşmak istiyoruz. O gün işçi alımlarının yoğun olduğu bir dönemde biz de işe başlamıştık. İşimiz pencere sistemleri idi. Metal sektördü ve ağır bir işti. Erkekler üç vardiya, kadınlar da iki vardiya şeklinde çalışıyorduk. İlerleyen süreçte sorunlar yaşanmaya başladı. Kimisi ailevi, kimisi de sağlık sorunlarından dolayı gece vardiyalarını reddetmeye başladılar. Çalışabilecekler bu konuda anlayışlı davranmazken yöneticiler de daha katı tavır sergilediler.

Sosyal hakları mevcut olan bu işyerinde bir de performans değerlendirilmesi vardı. Performansımız yüksek olduğunda maaşlarımıza yansyacaktı. İstenilen performansa ulaşamadığımız için prim de yalan oldu tabii. Yoğun bir çalışma vardı içeride. Geceli gündüzlü sürekli hiç durmadan üretiyorduk. Bunun sonucunda da depolarda ürünler fazlasıyla birikmiş oldu. İşin durgunluğunu gerekçe göstererek, izinlerimizden önce bizleri kışın ortasında isteğimiz dışında izne gönderdiler. Bizler bir sene önceden izinlerimizi kullanmış oluyorduk. Yoğun işçi alımı demiştik ya şimdilerde de yoğun işçi çıkarımı var. Bir süre önce bir aylık izne gönderildik.

İzin dönüşü vardiyaların kaldırılacağı söylentisi yayılmaya başlamıştı. Bizler bunu konuşurken işçi çıkarımları başlamıştı. Her gün 10-15 kişilik gruplar içeriye çağırıl-

rak işten çıkarılıyordu. Gösterilen gerekçe ise işteki daralmadan kaynaklı olduğuydu. Buraya güvenerek kredi borcuna giren bir sürü arkadaş yanı yolda kalmıştı. Bunun da anlamı çeşitli sosyal haklarımızın olması biz işçilerin her an işten çıkarılabileceğimiz gerçeğini değiştirmiyordu. Küçük gruplarla başlayan işçi çıkarımı yüz işçiye ulaştı. Yüz işçi işsiz kaldı, ailesiyle ve ödenmeyi bekleyen borçlarıyla. Biz de işten çıkarılan işçiler arasındaydık. O işyerine güveniyorduk. İşyeri iyi, paramızı zamanında alıyorduk, yasal iznimizi kullanabiliyoruz diye düşünüyorduk. Çıkarılmayı aklımızdan geçirmiyorduk. İşimizi iyi yapıyorduk ve aksatmıyorduk. Yani patron için iyi bir işçiydik. Ama anladık ki o da yetmiyormuş.

İşten çıkarken elimize geçen kuru bir tazminat oldu. Daha önceden zorunlu bir ay izne çıktığımız için ise o parayı kesti. Sürekli ertelenip toplu verileceği söylenen zamlarımızı da çıkarıldığımız için alamadık. Geriye sadece kuru bir tazminat. Olan yine biz işçilere oldu. Anladık ki tatlı tatlı sömürülüyoruz. Bu yaşadıklarımızı ÜİD-DER'li işçi kardeşlerimizle paylaşmak istedik. Bize öğretiliklerinden dolayı da ÜİD-DER'e teşekkür ederiz. ■

“Önce İşçi Emniyeti” mi Dediniz?

■ Sincan Organize’den bir işçi

Çalıştığımız fabrikaların girişlerinde “önce iş güvenliği” yazılı tabelalar asılıdır ya da işe ilk başladığımızda iş güvenliğiyle ilgili evraklar imzalatırlar her birimize, canımızın ne kadar kıymetli olduğunu belirtircesine! Patronlar eğer bu belgeleri duvarlara asıyor, bu imzaları bize attırıyorsa imzalatıkları iş güvenliği kurallarının kendilerine getirdiği yükümlülükleri de yerine getirmek zorundadırlar.

İşveren iş kazası oluştuğunda şu yükümlülükleri yerine getirmek zorundadır: İş kazası olduğunda hemen bölgedeki zabıtaya (savcılık, jandarma veya karakol) bilgi vermek zorundadır. Eğer patron bu görevini yapmıyorsa işçiler de bu bildirim yapabilir. Daha sonra kaza zabıtanın sonra hemen bir dilekçe ile SGK Bölge Müdürlüğü’ne bildirilir. SGK Bölge Müdürlüğü’ne başvurulduktan sonra SGK hemen olay yerine müfettişlerini göndermek zorundadır. Müfettişlerin tuttuğu rapora göre olayın iş kazası olup olmadığına karar verilir. Olay iş kazası ise, işçinin tedavisi yapılır. Tedavisi süresince geçici iş göremezlik ödeneği ödenir. Maluliyet durumu varsa tespit edilir. Ve maluliyet durumunun %10’u üzerine çıkması ile maluliyet aylığı bağlanır.

Yasada bunlar yazdığı halde biliyor ve görüyoruz ki işyerlerimizde, fabrikalarımızda bunların hiçbirini uygulamamaktadır. Geçtiğimiz aylarda benim çalıştığım fabrikada da bir iş kazası meydana geldi. Mesai saati içerisinde bir işçi kardeşimizin eli kesiliyor. Fabrikada çalışan başka bir görevliyle birlikte aceleyle hastaneye gidiyorlar. İşçi arkadaşın tedavisi yapılırken yanında gelen görevli de diğer taraftan hastane işlemlerini yaptırıyor. İş kazası geçiren işçi kardeşimiz hem yaşadığı kazayı bildirmiyor hem de bu kazanın maliyetini işverenin ödediğini zannederek hastaneden çıkıp evine gidiyor.

Birkaç ay sonra rahatsızlığından dolayı tekrar hastaneye giden işçi kardeşimiz hastane görevlisinden daha

önceki tedaviden kaynaklı borcu olduğunu öğreniyor. Anlıyor ki, kendisi yaşadığının bir iş kazası olduğunu söylemediği ve bu yönde tutanak tutturmadığı ve elbette fabrikadan birlikte geldiği diğer “görevli” de iş kazası bildiriminde bulunmadığı için hesap üzerine kalmış. Ve böylece canını ortaya koyarak çalıştığı ve kâr ettirdiği patronuna şimdiye kadar kazandırdıkları yetmiyormuş gibi bir de tedavi masraflarını ödemek durumunda kalmış.

Evet, işçi kardeşlerim geçirdiğimiz iş kazalarının “suçlusu” da mağduru da biz oluyoruz. Her gün onlarca işçi belli düzeylerde iş kazalarına maruz kalıyor. Kimimizin kolu kopuyor, kimimizin üzerine ağır yükler devriliyor, kimimiz işyerinin servisinde yağmur sularında boğularak can veriyoruz. Bunlara maruz kaldığımızda da ya hakkımızı bilmediğimizden ya da bilip de korktuğumuzdan hiçbir şey yapamıyoruz. Çünkü birlikte değiliz, örgütlü değiliz çoğu zaman. Diğer tarafta iş kazalarının, iş cinayetlerinin sorumluları kârlarına kâr katarken biz işçiler onların kârı, rahatı için canımızdan oluyoruz. Bu duruma dur diyelim, can güvenliğimiz için mücadele edelim. ■

Kurban Keserek İş Kazalarını Önlemek!

■ Tuzla’dan bir metal işçisi

Merhaba arkadaşlar, ben Şekerpınar’da bir metal fabrikasında çalışıyorum. Size çalıştığım fabrikadan ve son dönemde yaşadığımız trajikomik bir olaydan bahsetmek istiyorum. Hemen hemen bütün fabrikalarda üretim sahasına girdiğinizde “Önce iş emniyeti”, “Önce iş güvenliği” gibi yazılar bulunur. Ya da iş güvenliğini gösteren çeşitli giysi ve materyaller bulunur. Çalıştığım fabrikada da bir bölge iş güvenliğine ayrılmış. Duvarda büyükçe “... gündür iş kazası olmamıştır” yazıyor. Tahmin edebileceğiniz gibi bunların hepsi sıradan prosedürler gereği yapılıyor.

Geçtiğimiz 10 gün içerisinde çalıştığım fabrikada 5 iş kazası oldu. İş kazalarında arkadaşlarımızın vücudunun çeşitli yerlerinde yaralanmalar meydana geldi. Burada iş

kazalarının neler olduğunu anlatmayacağım. Daha da vahim olan bir meseleden bahsetmek istiyorum. Bu iş kazalarına karşı patron güvenlik önlemi alacağına, kurban keserek daha büyük bir kaza olmasını önlemeye çalışıyor. Evet, arkadaşlar yanlış duymadınız, patron üç kuruşluk önlem alacağına kurban keserek iş kazalarını çözeceğini düşünüyor ya da bizleri kandırıyor.

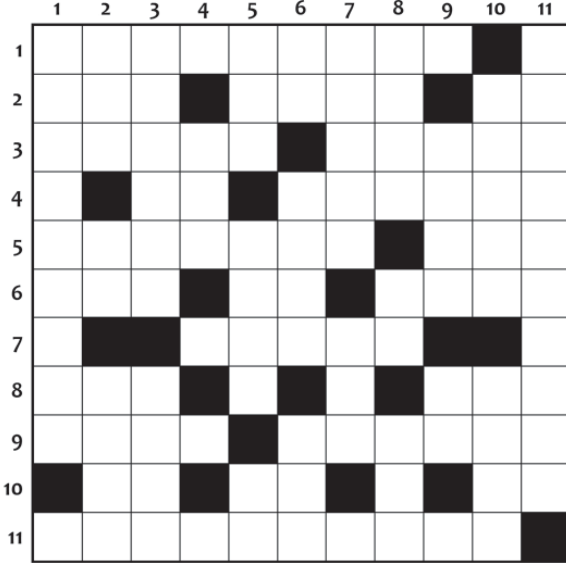
Teknolojinin muazzam derecede geliştiği bir sırda yaşıyoruz. Ama maalesef ki patronların kâr hırsları yüzünden halen iş kazaları oluyor. Onların kâr hırsları yüzünden bizler ölmeye, sakat kalmaya devam ediyoruz. Bizler örgütlenip, bir araya gelmediğimiz müddetçe de ölmeye, sakat kalmaya devam edeceğiz. Patronlar için artık ölmek istemiyoruz. Bunun için örgütlenmeliyiz. ■

Sömürünün, eşitsizliğin, haksızlığın, adaletsizliğin, baskı ve zulmün, savaşların, yıkımların, egemen olduğu bir dünyada yaşıyoruz. Bu dünya öyle bir dünya ki, bir tarafta multimilyarder zenginler ihtişam içinde yaşarken, öte tarafta milyonlarca insan açlıktan kırılır. Bu dünyada her sene 11 milyon çocuk açlıktan ve hastalıktan ölür. Bu dünyada işsizlik ve yoksulluk işçilerin yaşamının bir parçasıdır. Bu dünyada, herşeye kâr odaklı bakan kapitalizm ve sermayeye tapan kapitalistler, yani patronlar egemen. Bu dünyada deprem olur, ama deprem bir doğa olayı olmasına rağmen, binalar çürük yapıldığı için deprem bir felakete dönüşür. İnsanların dayanıklı evlerde yaşaması ve ölmemesi her şeye kâr odaklı bakan kapitalistlerin umrunda değildir. Bunu, Van depreminde acı bir şekilde bir kez daha gördük. Aşağıdaki şiirinde işçi sınıfının şairi Nazım Hikmet, tüm bunları adeta özetlemiştir. Şiir “hoş geldin bebek” diyor, ama nasıl bir dünyaya geldiğini de anlatıyor. İşçiler birleşip de insanı temel alan bir toplum kurduklarında yine şiirlerimizde “hoş geldin bebek” diyeceğiz, fakat bu kez onu bekleyen şeyler sömürü, açlık, yoksulluk, savaş ve yıkım olmayacak!

hoş geldin bebek
yaşama sırası sende
senin yolunu gözlüyor kuşpalazı boğmaca kara çiçek sıtma
ince hastalık yürek enfarktı kanser filan
işsizlik açlık filan
tiren kazası otobüs kazası uçak kazası iş kazası yer depremi sel baskını
kuraklık falan
karasevda ayyaşlık filan
polis copu hapisane kapısı falan
senin yolunu gözlüyor atom bombası falan
hoş geldin bebek
yaşama sırası sende
senin yolunu gözlüyor sosyalizm komünizm filan.

Nazım Hikmet Ran

İŞÇİNİN BULMACASI

Soldan Sağa

1. Aritmetik, cebir, geometri gibi sayı ve ölçü temeline dayanarak niceliklerin özelliklerini inceleyen bilimlerin ortak adı.
2. Tanrıtanımaz. Kemiklerin iç boşluklarını dolduran yağlı madde. Bir bağlaç.
3. İslam'da bir ibadet. Bilgisi çok geniş olan.
4. Caka'nın ünsüzleri. Yanlışlıkla, bilmeden.
5. Lokantalarda hesabı gösteren kağıt belge. Tanrı.
6. Borsada alınıp satılabilecek en az miktarı tanımlamada kullanı-

lan birim. En kısa zaman parçası, lahza. Kanmış, inanmış.

7. Ankara'da işçilerin ağır şartlarda çalıştığı bir sanayi bölgesi.
8. Taneli bir meyve. Hitit.
9. Sığırların toplu halde dinlendiği yer. Biçim
10. Bağlama ve kuvvetlendirme edatı. Silisyum elementinin simgesi. Bir nota.
11. ABD'de krizin faturasını ödemek istemeyen emekçilerin başlattığı "işgal et" eylemlerinin gerçekleştirildiği yerin adı.

Yukarıdan Aşağıya

1. Turunçgillerden bir meyve.
2. Cet, soy. Bir nota. Geçtiğimiz aylarda attığı bir golü Türkiye halklarına armağan etmesiyle gündeme gelen futbolcu ...Turan
3. Sahur yemeği. Gerçek.
4. Dingil.
5. Danaların emzirmesini engellemek için ağızlarına takılan tel-den yapılmış kafes. Kanun, kural. Nazi hücum kıtası.
6. Kırmızı. Bir soyluluk unvanı. Argoda ödeşme.
7. Eski Yunan'da siyasal gücü zorla ele geçiren, onu kötüye kullanan kimse. Uluslararası Çalışma Örgütü'nün kısaltması.
8. Uyarı. Kilometre. Relâtif biyolojik etkinlik.
9. Epilepsi. İlaç.
10. Yıkık, harap. Kalıpta pişen bir tür meyveli pasta.
11. İyileştirme.

Geçen Ayın Çözümü

E	K	İ	M	Ş	U	R	A	S
A	M	A	Ç	Ç	A	L	M	A
O	A	R	A	F	K	İ	E	V
B	A	A	R	A	M	İ	C	R
E	R	İ	Ş	K	A	P	O	R
Z	İ	L	İ	S	A	Y	A	N
İ	O	H	M	Ş	İ	A	O	
T	A	T	A	Y	S	A	Ğ	
E	R	K	R	E	Y	S	O	L
M	A	S	L	A	M	R	U	
K	A	H	İ	R	E	A	E	T

Sendikal Tazminat Nedir ve Nasıl Uygulanır?

Sendikalı olmak işçilerin yasal hakkıdır. Bu yüzden yasaya göre, patronlar sendikal nedenlerle işçileri işten atamaz, işçileri sendikal faaliyetlerinden alıkoyamazlar. Gerçekte yaşanan durum ise elbette ki bunun tam tersidir.

Sendikalar işçilerin örgütlü gücü demektir. Bu örgütlülüğün önüne geçmek isteyen patronlar bir işyerinde örgütlenme faaliyeti başladığında ya da işçiler sendikalarıyla ortak hareket edip kararlı bir biçimde haklarını aradığında, farklı gerekçeler göstererek işçileri işten atmaya başlıyorlar. Fakat şunu iyi bilmeliyiz ki, bunu yapan patron aslında yasalar önünde suç işliyor demektir. Sendikal faaliyeti engelleyen patron, işçiye hem kötü niyet tazminatı hem de sendikal tazminat ödemek zorundadır.

İşçilerin sendikaya üye olma ve işyerinde sendikal faaliyet yürütme hakkı, şu an geçerli olan 2821 sayılı Sendikalar Kanununun 31. maddesiyle güvence altına alınmıştır. İşçinin herhangi bir sendikaya üye olması, işe alınmama gerekçesi yapılamaz. Aynı zamanda işçinin işe alınması esnasında ya da çalışırken sendikadan istifa etmesi de şart koşulamaz. Sendikal işçiye ödenecek ücret, prim, sosyal yardım gibi ödemeler diğer işçilere ödenenden daha az olamaz, yani patron sendikal işçinin maaşını ya da sosyal haklarını kesemez. Sendikal işçiye ceza olarak daha ağır iş veremez. İşçilerin sendikal faaliyete katılmasını engellemez. Aynı zamanda sendikal işyerlerinde, iş saatleri içerisinde sendikanın ya da konfederasyonun faaliyetlerine katılmalarından dolayı işçiler işten atılamaz, farklı bir muameleye tâbi tutulamazlar. Şayet patron böyle bir ayırım yapar ve işçiye işten atarsa, ya işçiye işe geri almak ya da sendikal tazminat ödemek zorundadır.

Eğer işçi dava açarsa patron işçiye sendikal nedenlerden dolayı işten atmadığını ispatlamakla yükümlüdür, ispat edemediği takdirde işten atma geçersiz hale gelir. Davayı kazanan işçi 10 işgünü içerisinde işyerine dönmek için başvurmalıdır. İşçiye işe almayan patron, yargıç tarafından belirlenen ve işçinin 12 aylık brüt ücreti tutarından az olmayacak miktarda sendikal tazminat ödemek zorundadır. Ayrıca sendikal tazminata hak kazanan işçi ihbar ve kıdem tazminatı gibi saklı olan haklarını da alabilmektedir. İşe yeni başlayan işçiler de sendikal oldukları için işten atılırlarsa, yine sendikal tazminat almaya hak kazanırlar.

Türk Ceza kanununun 118. maddesi, sendikal hakların engellenmesinde cebir ve tehdide başvurulması halinde patronlara hapis cezasını da öngörmektedir:

- Bir kimseye karşı bir sendikaya üye olmaya veya olmamaya, sendikanın faaliyetlerine katılmaya

veya katılmamaya, sendikadan veya sendika yönetimindeki görevinden ayrılmaya zorlamak amacıyla, cebir veya tehdit kullanan kişi, altı aydan iki yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır.

- Cebir veya tehdit kullanılarak ya da hukuka aykırı başka bir davranışla bir sendikanın faaliyetlerinin engellenmesi hâlinde, bir yıldan üç yıla kadar hapis cezasına hükmolunur.

Ancak bu maddeler tümüyle kâğıt üzerinde kalmaktadır. İşçi ve sendika düşmanı patronlar sınıfı, her türlü yola başvurarak işçilerin sendikalaşmasının önüne geçmekte, sendikalaşan işçileri işten atmaktadırlar. Dolayısıyla sendikal hakların yasalarda yer alması, bu hakların patronların engeline takılmadan hayata geçeceği anlamına gelmez. Bu yasaları uygulatacak tek güç işçilerin örgütlü gücüdür. Ayrıca işçilerin mücadelesinin meşruluğu, yasalarda yer alıp almamasından değil haklı olmalarından kaynaklanır. Yasalarda yer alan haklarımızı hayata geçirmek, yeni haklar elde etmek ve işçilerin önünde duran sendikal engelleri kaldırmak için örgütlü mücadeleyi yükseltmeliyiz! ■

Deprem Vergileri Ne Yapıldı?

17 Ağustos 1999 Marmara depreminde nice insan hayatını kaybetmişti. Yüreğimizi yakan o acı günler, yıkıntı, enkaz ve ceset görüntüleriyle hafızalarımıza kazandı. Deprem sonucunda ölümlerin “doğal” olduğunu halka yutturmaya çalıştılar. İknâ edemediklerinde ise kimi müteahhitleri günah keçisi ilan ettiler. Ardından “depremin yol açtığı ekonomik kayıpların giderilmesi” gündeme geldi. İşte biz bu kayıpların giderilmesi kısmını da derinden hissettik: Zamlar, ek vergiler, mezarda emeklilik yasaları... Van’da meydana gelen deprem sonrasında da, bu deprem vergilerinin ne olduğu, nasıl kullanıldığı konusu gündeme geldi.

Patronların iktidar partileri emekçilere saldırabilmek için felaketleri bile “fırsat” olarak kullanmaktan kaçınmıyorlar. 1999 depreminde “dürüst lider” diye bilinen Ecevit başkanlığındaki DSP-ANAP-MHP koalisyon hükümeti, emekçiler yüzlerini İzmir ve Adapazarı’ndaki depremedelere çevirmişken, depremden sadece 4 gün sonra gece yarısı “mezarda emeklilik” yasasını meclisten geçirmişti. Halka attıkları kazık bununla da sınırlı kalmadı. Depremedelere yardım etmek bahanesiyle koydukları ek vergilerle yine emekçilerin ceplerine el attılar. Gelir ve Kurumlar Vergisi, Emlak Vergisi, Motorlu Taşıtlar Vergisi, Özel İletişim Vergisinden deprem dolayısıyla ek vergiler alınırken, sırtımıza Özel İşlem Vergisi ve Faiz Vergisi adıyla iki yeni vergi daha yüklediler. 1999 depreminin üzerinden 12 sene geçti. 2002’den beri AKP hükümeti de deprem soygununa devam ediyor.

Peki, o günden beri toplanan muazzam paralar ne yapıldı? Maliye Bakanı çıkıp hiç utanmadan, toplanan 44 milyar liranın duble yol, havayolları ve demiryollarına harcadığını söyleyerek bizimle dalga geçiyor. Bunların hepsi de arsızlıkta sınır tanımıyorlar! Sormalıyız: 12 yıldır alınan vergilere rağmen neden depreme dayanıklı evlerimiz yok? Neden hâlâ insanlarımız çürük binaların kurbanı oluyor? Bu ölümlerin sorumlusu yalnızca doğa mı?

Bugünlerde depremi ranta çevirmeye çalışan büyük inşaat patronlarının açıklamaları, katilin doğa olmadığını ve devletin depreme karşı hiçbir önlem almadığını gözler önüne seriyor. Deprem kuşağında olan Türkiye’nin neredeyse her kentinde binalar tümüyle çürük inşa edilmiştir. İstanbul’da ise durum daha da vahimdir. Örneğin, büyük inşaat patronlarından Ali Ağaoğlu İstanbul’daki evlerin %70’inin bir depremde yıkılacağını pişkince anlatıyor. İnşaat malzemelerinin büyük kısmını kendisinin sattığını, kumları Marmara denizinden çektiklerini, demirleri hurdadan aldıklarını, bu yıkılacak evleri kendisinin de inşa ettiğini itiraf ediyor. Fakat devlet, Ali Ağaoğlu’nun bu itirafını dikkate alıp hesap sormuyor. Peki, zatı muhterem İstanbul’daki insanları çok düşündüğü ve devletin önlem almasını istediği için mi bu şekilde konuşuyor? Elbette ki hayır! Ağaoğlu ve diğer müteahhit patronlar, İstanbul’daki evlerin yıkılmasını ve yeniden inşa edilirken ihalelerin de kendilerine verilmesini istiyorlar. Bu nedenle, İstanbul’da insanların tabutta yaşadığını söyleyerek, kendi hedeflerine ulaşmak için kıyamet senaryoları yazıyorlar. Yani depremi bir ranta çevirmeye çalışıyorlar.

Onların itiraflarını ve amaçlarını bir kenara koyacak olursak, İstanbul başta olmak üzere Türkiye’deki milyonlarca binanın yıkılması ve yeniden inşa edilmesi gerektiği bir gerçektir. Ancak patronların ve hükümetin çıkarlarıyla işçi sınıfının çıkarları tümüyle farklıdır. İşçi sınıfı, bütünlüklü bir proje çerçevesinde

tüm çürük binaların yıkılmasını, yerlerine dayanıklı ve insanın sosyal yaşamını esas alan ücretsiz konutlar yapılmasını talep etmektedir. Buna yeterli kaynak da vardır. Devlet, emekçilerden topladığı vergileri patronların kasasına aktarmamalı, emekçiler için sağlıklı konutlar inşa etmeye girişmelidir.

AKP hükümeti ve inşaat patronları her fırsatta “kentsel dönüşüm” den söz ediyorlar. Depremle birlikte “kentsel dönüşüm” daha fazla gündeme geldi. Ancak bilmeliyiz ki, onların “dönüşümden” muratları emekçilerin güvenli ve konforlu evlerde yaşamaları değildir. Şimdiye kadar yürütülen “kentsel dönüşüm” operasyonu emekçileri evlerinden ve mahallelerinden ederken, zenginlere pahalı ve konforlu evler inşa edilmesiyle sonuçlanmıştır. Dolayısıyla deprem vesilesiyle girişilecek yıkımlar karşısında uyanıklığı asla elden bırakmamalıyız. Eğer işçiler olarak birleşip mücadele etmezsek, belki kent dönüşecektir ama bu dönüşümden kazançlı çıkacak olan patronlar olacaktır. Yapılan yeni evlerle tüm emekçilerin borçlandırılacağı açıktır. Deprem vergilerinin nereye gittiğinin hesabını sormak ve bedelinin ödediğimiz vergilerden karşılanacağı dayanıklı sosyal konutlar inşa edilmesi için mücadele etmemiz gerekiyor. ■